

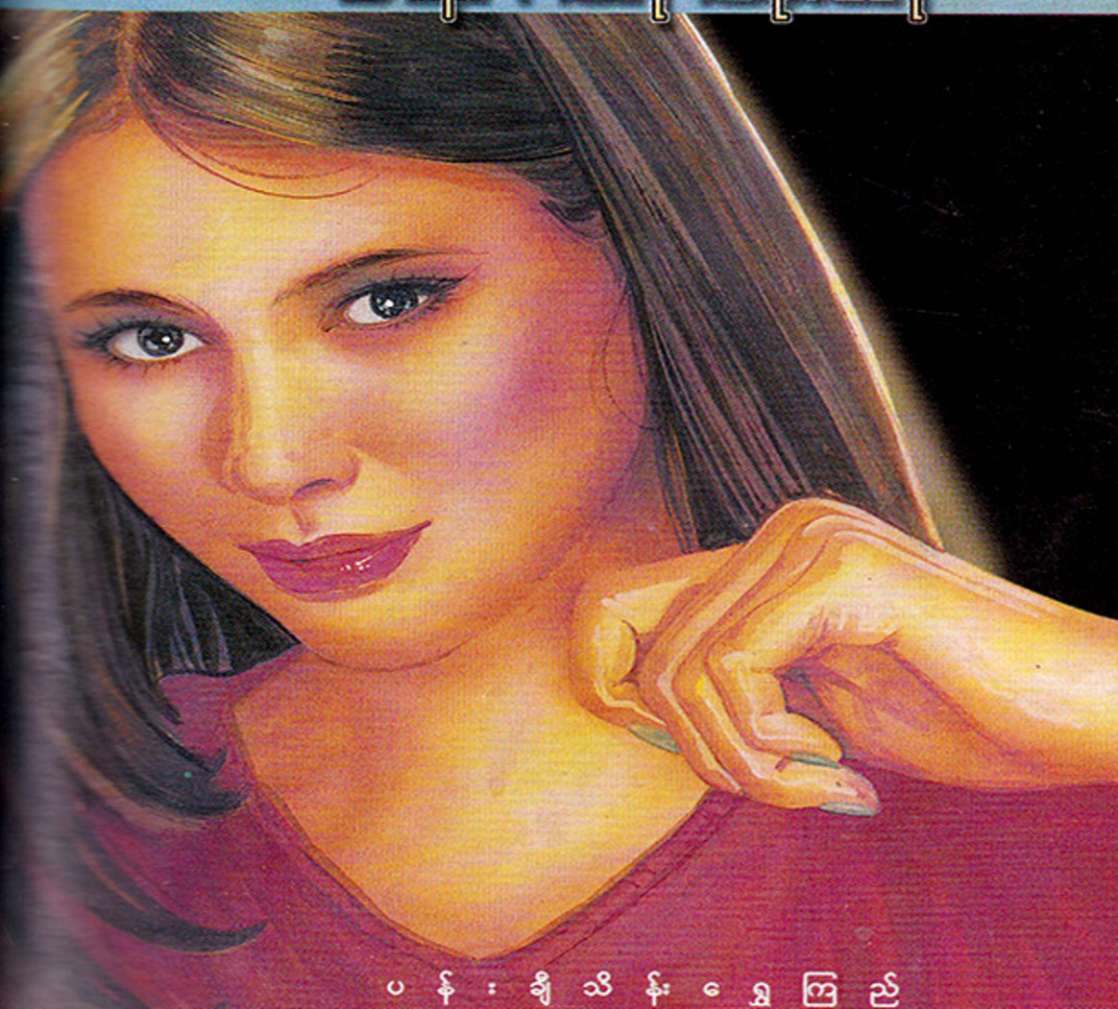

ရဲစွမ်းစွယ်သင်

ပြာသာဒ်

အနက်ရောင်မိုးရေ

ပ န် ၊ ချီ သိ န် ၊ ဝ ရှ ဩ ည်

အနက်ရောင်မိုးရေ ..

အိမ်ထောင်ရေးတွင် သံသယစိတ်တစ်ခုကြောင့် ဖခင်တစ်ယောက်၏ လွဲမှားသောချစ်ခြင်း မေတ္တာတရားကို သရုပ်ဖော်ပြထားသည့် "အစိမ်းရောင်မိုးရေ" ဟူသော လုံးချင်းစာအုပ်ကို (၄၇)အုပ်မြောက်တွင် ရေးသားခဲ့ပြီးဖြစ်ပါသည်။ ။

ယခုအခါ မိခင်တစ်ဦး၏ မွန်းကျပ်သောဘဝအတွက် လွတ်မြောက်လို၍ အသုံးချခံရသော သမီးတစ်ယောက်၏ ခံစားချက်ကို "အနက်ရောင်မိုးရေ"ဟု ရေးသားခံစားလိုက်ပါသည်။ ။

မိခင်၏ မေတ္တာတရားကို စော်ကားခြင်းမဟုတ်ရပါကြောင်း သစ္စာဆိုပါသည်။ ။

သို့ရာတွင် တစ်ခါတစ်ရံတွင် ဖြစ်လေ့ရှိသော တကယ့်ဖြစ်ရပ်နှစ်ခုအား ဇာတ်လမ်းဖွဲ့ကာ တင်ပြရခြင်းသာဖြစ်ပါသည်။ ။

အနန္တငါးပါးအား အစဉ်အမြဲ ဦးထိပ်ထားလျက် ...

မြသန္တာ

အလွန်လျင်မြန်သော ခြေလှမ်းများဖြင့် အပြေးတစ်ပိုင်း လျှောက်လာလိုက်သည်။ ။ ရင်တုန်မောဟိုက်လွန်း၍ ပါးစပ်ဟ၍ ပင် အသက်ရှူနေရ၏။

မလုံမလဲနှင့်နောက်သို့ လှည့်ကြည့်လှည့်ကြည့်ဖြင့် အိမ်ဘက်ဆီသို့ အပြေးအလွှားလာလိုက်သည်။ ။

"ဟဲ့ .. သမီးရယ် ၊ ဘာလို့ ပြေးလာတာလဲ၊ လဲပြုနေပါဦးမယ်ကွယ်"

အိမ်တံခါးဝမှာ လည်ပင်းရှည်နေသော မေမေကြည်က လှမ်းအော်လိုက်သဖြင့် အားကိုးတွေ့တာ ခြံတံခါးကိုဖွင့်၍ မေမေကြည့်ရင်ခွင်ထဲသို့ ပြေးဝင်လိုက်၏။

"ဟဲ့ .. ဟဲ့ ဘာဖြစ်တာလဲ .. ပိုင်လေးရေ"

အထိတ်တလန့်နှင့်မေးလိုက်သောအသံကြောင့် မမကြီးကစက်ချုပ်နေရာမှ ကပျာကယာပြေး ထွက်လာပြီး ..

"ညလေး .. ညလေး ဘာဖြစ်လာတာလဲ .. အို မောနေလိုက်တာ .. တက် .. တက် အပေါ်တက်ပါဦး"

"ဟဲ့ .. ကလေးမောတာတယ်၊ ရေတစ်ခွက်ပေးစမ်း မြန်မြန်"

မမကြီးစံပယ်က ရေမခပ်မီတွင် လမ်းမဘက်သို့ မျှော်ကြည့်လိုက်သေး၏။

ကားတစ်စီး ဖြည်းဖြည်းသွားရုံ ကားထဲမှ လူရွယ်က ရုတ်ရုတ်သဲသဲဖြစ်နေသော သူတို့ မိသားစုကို လှည့်ကြည့်သွားရုံသာ

တွေ့လိုက်ရသည်။ ။

ဇလပ်ထိတ်လန့်စေမည့် အန္တရာယ်မျိုး မတွေ့မိလိုက်ပေ။

"သမီးရယ် .. ဘာလို့ ပြေးလာရတာလဲ .. ကဲ စိတ်အေးအေးထားနော် .. အိမ်ရောက်နေပြီ .. ဘာမှ မကြောက်နဲ့ .."

"ရော့ .. ရော့ .. ရေသောက်ဦး"

ရေခွက်ပေးပြီး မေကြီးကရေတိုက်နေစဉ် မမကြီးက သင်္ကာရှင်းစေရန် လမ်းမဘက်သို့ ကဲကြည့်လိုက်သေးသည်။ ။

ယုန်လေးတစ်ကောင်လို နူးညံ့အပြစ်ကင်းပြီး ကြောက်တတ်သော ကောင်မလေးတစ်ယောက် ဘာတွေများ ထိတ်လန့်လာရတာလဲ။

သူ့အနားမှာ အစဉ်အမြဲကပ်ပါလျက်ရှိသော ကိုယ်ရံတော်ကောင်က လေးပိုင် ဘယ်နားကျန်ရစ်သွားတာလဲ။

"စံပယ် .. ကလေးကသိပ်မောနေတာ၊ ဘာကြောင်ကြည့်နေတာလဲ .. သံပရာရည်နဲ့ သွေးဆေးနဲ့ မြန်မြန်ဖျော်စမ်း .."

"ဟုတ်"

ခုမှ ပင်သတိဝင် လာပြီး မီးဖိုထဲသို့လျင်မြန်စွာ ပြေးဝင်သွားလိုက်သည်။ ။

"ကဲ .. သမီးလေး မေကြည့်နားကိုရောက်နေပြီပဲ .. ဘာမှ အန္တရာယ် မရှိတော့ဘူးနော် .. စိတ်အေးအေးထား"

ကျောလေးပွတ်ကာပြောလိုက်မှ မေမေကြည့်ရင်ခွင်ထဲမှ နေ လမ်းမဘက်သို့ မဝံ့မရဲလေး ချောင်းကြည့်လိုက်သည်။ ။

ဘာမှ မတွေ့ရမှ မောဟိုက်ပင်ပန်းစွာ သက်ပြင်းရှည်ကြီးချမိလိုက်

တော့သည်။ ။

"ဧကန္တ လမ်းမှာ အကောင်ရှည်တွေ့ခဲ့လို့ လား"

ရုတ်တရက်စကားမပြောနိုင်သေးသော သမီးထွေးအား
အကြောက်ပြေစေရန် ကျောလေးပွတ်ပေး၍ ထင်မြင်ချက်ပေးပြီးနှစ်သိ
မ့်လိုက်၏။

မြွေကြောက်တတ်သော သမီးငယ်က မြွေတွေ့လျှင်ငယ်သံပါအောင်
အော်သည် အထိ ကြောက်လန့်တတ်သောကြောင့် မေးလိုက်ခြင်းပင်ဖြစ်
သည်။ ။

"ဟင့်အင်း"

"ကဲ .. ဒါဖြင့်ဘာလဲ .. ပိုင်လေးလည်း ဘယ်မှာ ကျန်ရစ်တာလဲ ..
နောက်တစ်ခါဆို ပိုင်လေးမပါဘဲ မလာခဲ့နဲ့ သမီးရယ် .. တစ်ခါပိုင်လေး
မပါရင် တစ်ခါပြဿနာဖြစ်ပြီ .. မေမေကြည် ရင်ထိတ်လိုက်တာ သမီးရ
ယ်"

"သူ့ မအားဘူး"

မောဟိုက်နေ၍ ပြတ်တောက်တောက်ဖြေလိုက်သဖြင့် မေမေကြည်
က ခုမှ သတိရသွားဟန်ဖြင့် သမီးငယ်အားဖေးမကာ အိမ်ပေါ်သို့တွဲခေါ်
လာပြီး ဆက်တီခုံမှာ ထိုင်စေကာ ပန်ကာလေလေးကို ဖွင့်လိုက်၏။

ဘာမှ မမေးသေးဘဲ မောဟိုက်နေသည့် ဇလပ်ဖြူ၏ ရင်စို့ကိုလက်နှ
င့်အသာဖိ ထောက်ထားရင်းက ..

"ဘာမှ ကြောက်စရာမရှိပါဘူး သမီးရယ် .. စိတ်ကို အေးအေးပဲထား
နော် သမီး"

"အိမ်ထဲရောက် လာပြီပဲ ညလေးရယ် .. အားလုံးလုံခြုံစိတ်ချသွားပြီ မဟုတ်လား .. စိတ်အေးလက်အေးနေတော့ နောက်မှ ဖြည်းဖြည်းပြော နော်"

မမကြီးစံစပယ်က သွေးဆေးနှင့်ဖျော်လာသော သံပရာရည်ခွက်ကို ယူလာကာ အနားမှာ လာထိုင်ရင်းက နှစ်သိမ့်လိုက်ပြန်၏။

အေးမြသောအိမ်၏ အရိပ်နှင့် ဂရုစိုက်၍ ကြင်နာတတ်သောမိသားစု ကြောင့် ဇလပ်ဖြူသည် မောဟိုက်ပင်ပန်းမှုများ တဖြည်းဖြည်းလွင့်ပျောက်သွားပြီး သံပရာရည်ကို တစ်ငုံချင်းသောက်ချ လိုက်လေသည် ။

အသားအရေမှာ ညိုမလိုဖြူမလိုနှင့် ညက်ညက်ကလေးနူးညံ့၍ ပါးပေါ်တွင် သွေးကြောစိမ်းလေးတို့ ယှက်သန်းနေသလို ရေသောက်လိုက်သည့်အခါ အကြောစိမ်းလေးများ လှုပ်ရှားသွားသည့် လည်တိုင်ကြော့ကြော့လေးကို မကြီးစံပယ်ငေးကြည့်မိသည် ။

"ရေကြည်သောက်လျှင် x x x x မြင်ရမလောက်ပင်"

ဟူသော ရွှေမင်းဂံသီချင်းလေးမှ ကိုအံ့ကြီးအသံကိုကြားယောင်မိသည် ။

အမှတ်တကယ်ပင် ဇလပ်ဖြူ၏ လည်တိုင်ကြော့နှင့် အသားအရေလေးမှာ ကြည်လင်လင်လေးဖြစ်ပြီး ပါးလွှာသော အရေပြားအောက်မှ အကြောစိမ်းလေးများ ၏ လှုပ်ရှားပုံကိုပင် မြင်နေရသည် ။

"မေမေကြည် .. မေမေကြည် .. ဇလပ်ပြန်ရောက်ပြီလား"

ခြံဝမှ လှမ်းမေးသော ပိုင်ဦးမောင်အသံကြောင့် မမကြီးကလက်ကလေးအသာပြကာ ကပျာကယာအိမ်တံခါးဝသို့ ပြေးထွက်၍

"မရောက်သေးပါလား"

"ဟင် .. ကျွန်တော့်ကိုစိတ်ကောက်ပြီး ထွက်သွားတာ ကျွန်တော်ငွေ
တွေမသိမ်းရသေးလို့ ခဏနေဦးလို့ ပြောတာ မ.. ရ .. ဟင် မမကြီး
ညာပြန်ပြီး .. ဟိုမှာ ဖိနပ်တွေတယ်"

စကားပြောရင်းက သူ့မျက်လုံးများက ဖိနပ်ချွတ်ကိုရောက်သွားပြီး
မျက်နှာကလေးဝင်းထိန်သွားကာ အိမ်ပေါ်သို့ ပြေးတက်လာ၏။

"ဒီကောင်လေးဟာ ညလေးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး အသေးစိတ်မှတ်မိနေ
တာပဲ .. ဘယ်တော့မှ ညာလို့ မရပါလား"

စံစပယ်၏ စိတ်ထဲမှာ မှတ်ချက်ချလိုက်ပြီး စောစောကဇလပ် ကပျာ
ကယာချွတ်ထားသော ဖိနပ်ကလေးကို ကောက်ယူ၍ စင်ပေါ်တင်လိုက်
၏။

ကြိုးနက်၊ ကြိုးနီ၊ ကြိုးအညိုကတ္တီပါဖိနပ်လေးများကိုသာ ပါးပါးလျ
လျစီးတတ်သော ဇလပ်၏ ဖိနပ်အရောင်နှင့်ဒီနေ့ဘာစီးသွားသည် ကအ
စ မှတ်ထားတတ်သော ပိုင်ဦးမောင်ကို မချီးကျူးဘဲ မနေနိုင်။

"တကယ့်ကို ကိုယ်ရံတော် ပီသတာပဲ"

"ကဲ .. ငါမပါတာနဲ့ အရာရာနဲ့ အကြောင်းကြောင်းချည်းပဲ ဖြစ်ရပြီမ
ဟုတ်လား"

"ပိုင်က ကြာတာကိုး .. သူများက ထမင်းဆာလာတာကိုး"

"ဟဲ့ .. ငယ်လေးထမင်းဆာတယ်တဲ့ မကြီးစံရေ .. နောက်မှ
စကားပြောတော့လေ .. ငယ်လေးတို့ ကို ထမင်းကျွေးလိုက်ဦး .. ကလေး
နှစ်ယောက်စလုံးမောလာတယ်တဲ့ "

မေမေကြည် ပျာယာခတ်သွား၏။ မေမေကြည့်အသံမဆုံးမီတွင် စံစ
ပယ်က ထမင်းစားခန်းထဲရောက်သွားပြီး အုပ်ဆောင်းကိုဖွင့်လိုက်၏။

"ဘာဝိုင်းလုပ်ပေးရဦးမလဲ မကြီးစံ"

"ရတယ် .. ဟင်းချိုပူလေးနွေးလိုက်ရုံပဲ၊ ဂက်(စ်)ဖွင့်ပြီး နွေးလိုက်မယ်လေ .. ရပြီ .. ရပြီ"

မကြီးစံစပယ်၏ လက်ချုပ်အကူကောင်မလေးက ပေါ့ပါးစွာလာပြီး မေးလိုက်သည် ကို မကြီးကလက်မခံပေ။

အလုပ်သမားကို အိမ်အလုပ်များ နှင့်မရောဘဲ စက်ချုပ်သတ်သတ် လက်ချုပ်သတ်သတ် ထားကား သူ့တာဝန်နှင့်သူ ခွဲဝေ၍ အလုပ်လုပ်စေ၏။

အိမ်အလုပ်ကိုမူ မေမေကြည်နှင့်အတူ ဝိုင်းကူ၍ ကိုယ်တိုင်လုပ်ပေးသည် ။

မကြီးစံ၏ ဝမိုင့်လာသောကိုယ်လုံးနှင့် မလိုက်ဖက်အောင်ပင် သွက်လက်လျင်မြန်လှ၏။

"နောက်တစ်ခါ ပိုင်မပါဘဲ လမ်းမသွားတော့ဘူး .. ကြောက်လိုက်တာ အသက်တောင်ဘယ်နားက ထွက်ရမှန်းမသိဘူး"

"နင့်ဖင်ကထွက် .. အသက်ထွက်တာကို နင်ကသိလို့ လား"

"အဲဒါကြောင့် နင့်ကိုငါအမြင်ကတ်တာ .. သူ့အားကိုးနဲ့ လိုက်နေတဲ့သူကို အမြဲအနိုင်ကျင့်နေတာပဲ"

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့်အလွန်စနောက်တတ်သော ပိုင်ဦးမောင်နှင့် အထိမခံနိုင်အောင် နူးညံ့သော ဇလပ်ဖြူတို့ ထရန်ဖြစ်ကြသည် ။

ဇလပ်ဖြူက ငိုသံပါပါနှင့် ..

"ကဲ ကလေးနှစ်ယောက်၊ ထကိုက်ကြပြန်ပြီ .. လာကြ .. ထမင်းလာ"

စား .."

မကြီးစံစပယ်က ဖျန်ဖြေသလိုဝင်ပြောလိုက်သည် ကို ဇလပ်ဖြူကနှုတ်ခမ်းစူ၍ ..

"ည မစားသေးဘူး"

"ဟာ .. မလုပ်ပါနဲ့ ညလေးရယ် .. ပိုင်ကအလကားစတာပါ .. ညလေးမစားရင် ပိုင်လည်း ဘယ်လိုလုပ်စားလို့ ဝင်မှာ လဲ .. လာ လာ .. ညလေးနဲ့ စားမှ ပိုင်လည်း စားလို့ မြိန်တာဗျ .."

ချက်ချင်းပင် ပြုံးဖြိုးဖြိုးလုပ်၍ အောက်ကျိုသောအသံနှင့် ချော့လိုက်၏။

မေမေကြည်နှင့်စံစပယ်တို့ က လူငယ်နှစ်ယောက်၏ မြင်နေကျအတိုင်း စိတ်ကောက်သံ ချော့သံတို့ ကို ဥပေက္ခာပြုလိုက်၏။

"မမြိန်လည်းကောင်းတာပေါ့ .. ဆန်ကုန်သက်သာတယ် .. နို့မဟုတ်ရင် အများကြီးစားနေမှာ "

"ညလေးရယ် .. ပိုင်လေးကို အဲဒီလိုမပြောရဘူး .. လာကလေးနှစ်ယောက်စလုံးလာ .. ညလေးကိုမမကြီးနယ်ကျွေးမယ်.."

မကြီးစံပယ်မှာ ပိုင်ဦးမောင်ကို အားနာလာ၍ ညီမအားချော့ခေါ်လိုက်၏။

နှစ်ခါမချော့လိုက်ရပေ။ သူတို့ နှစ်ဦးချက်ချင်းတည့်သွားပြီး ထမင်းထစားကြ၏။

အနှစ်နှင့်ထမင်းကိုနယ်ဖတ်ပေးပြီး ငါးမြွေထိုးငါးအရိုးကို ထွင်ပေးနေသောစံစပယ်က ပိုင်ဦးမောင်ကိုပင် အရိုးထွင်ပေးလိုက်၏။

"ကျွန်တော့်မှာ ဒီလိုအစ်မမျိုးရှိတာ သိပ်ကံကောင်းတာပဲနော်"

တစ်ကောင်ကြွက်သမားပိုင်ဦးမောင်က ကြည်ကြည်နူးနူးလေးပြောလိုက်သောအခါ ဇလပ်ဖြူက မျက်စောင်းထိုးကာ ..

"အံ့မယ် .. သူ့အစ်မလည်း မဟုတ်ဘဲနဲ့ ၊ သူများ အစ်မကိုများ "

"ဪ .. လပ်အစ်မက ပိုင်အစ်မပေါ့နော် .. မကြီးစံ ဒါကြောင့်မကြီးစံက ပိုင်ကိုလည်း ချစ်လို့ အရိုးထွင်ပေးတာပေါ့ .. နော်မကြီးစံ"

"အံ့မယ် .. မဆိုင်ဘူး .. မဆိုင်ဘူး .. ညလေးသူငယ်ချင်းမို့ မကြီးကဂရုစိုက်တာပါ .. နော်မကြီးစံ သူ့အစ်မလည်း ဟုတ်ဘဲနဲ့ .."

ငယ်စဉ်ကတည်းက အချစ်မှာ ဝန်တိုတတ်သော ဇလပ်ဖြူက ဆတ်ဆတ်ထိမခံတော့ဘဲ ပိုင်ဦးမောင်ကို ရန်ထောင်လိုက်၏။

ကတ်သီးကတ်သတ်နှင့် သူတစ်ပါးမခံချင်အောင် စတတ်သော ပိုင်ဦးမောင်ကလည်း မလျှော့။

"တော် .. လပ်နဲ့ ပိုင်က မောင်နှမဆို"

" မဟုတ်ဘူး .. ဒါသူများ အစ်မတွေ"

"ကဲပါ ညလေးရယ် .. ငြင်းခုံနေကြတာနဲ့ ထမင်းစားလို့ မဝင်တော့ဘူး .. မကြီးကပိုင်ကိုလည်း ဂရုစိုက်ရမှာ ပဲ .. နောက်တစ်ခါဆို ပိုင်မပါဘဲနဲ့ ညလေးတစ်ယောက်တည်း မလာရဘူးနော်၊ ကဲ စား .. စား"

မကြီးစံစပယ်က ထမင်းမစားဘဲ စကားများ နေသော ညီမငယ်၏ ပါးစပ်ထဲသို့ ထမင်းတစ်လုတ်ခွံ့လိုက်ကာ ဝင်၍ ဖျန်ဖြေလိုက်မှ ပင် ဇလပ်ဖြူမျက်လုံးလေးပြူးသွားပြီး ..

"အင်း .. အဲဒီလူကြီးကို တစ်ခါမှ လည်း မမြင်ဖူးဘူး .. ကြောက်စရာ

ကောင်းလိုက်တာ .. ညလေးကို မျက်လုံးပြူးပြီး လိုက်ကြည့်နေတာ .."

"ဘယ်သူလဲကွ"

"ထမင်းစားပြီးမှ ပြောကွယ် .. ရော့ အရွက်ပါစားလိုက်ညလေး .. ထမင်းစားရင်း စကားပြောတာ နင်သွားမှာ ပေါ့ကွယ်"

ထမင်းလုတ်နှင့်စကားပြောသည် ကို မကြီးစံကမကြိုက်၍ ဟန့်တားလိုက်သော်လည်း ပိုင်ဦးမောင်ကမူ မကျေမနပ်နှင့်ရန်လိုစွာမေးလိုက်၏။

။

မကြီးစံက ငါးမြွေထိုးဟင်းနှင့် ဘူးသီးပြုတ်တို့ စရာ .. ဟင်းနုနယ်ရွက်ကြော်တို့ ကို ညီမငယ်လေပ်ဖြူစားမြိန်စေရန်အတွက် နယ်ဖတ်ကျွေးသည် မှာ ထမင်းမစားတတ်သော ကလေးငယ်တစ်ယောက်ကို ကျွေးသလိုပင်ကျွေးနေ၏။

"စောစောကတည်းက ခွံကျွေးမယ်လို့ ပြောရောပေါ့ .. လက်မပေတော့ဘူးလေ"

"ကဲ .. အခုလည်း လက်သွားဆေးပြီး သုတ်လိုက်ပါကွယ် .. ဘာမှ မပင်ပန်းပါဘူး.. ရော့ .. ရော့ တစ်လုတ်စားပြီး လက်သွားဆေး"

"အင်း"

လေပ်ဖြူက ကျေနပ်ဝမ်းသာစွာဖြင့် ထမင်းတစ်လုတ်စားပြီး လက်ဆေးရန်ထသွားသည် ။

"ဘယ်ကကောင်လဲ"

"ငါလည်း မသိဘူးလေဟာ .. နောက်မှ မေးပါ .. ညလေးပြောပြမှာပေါ့"

"ပိုင်တစ်ခါမပါတာ တစ်ခါပြဿနာဖြစ်ရတယ်လို့ ကွာ"

ပိုင်ဦးမောင်က မကျေမနပ်နှင့်ရေရွတ်လိုက်သောအခါ မကြီးစံက ထမင်းစားမှာ သာ စားပါဟု လက်ဟန်ခြေဟန်ပြု၍ ဟန့်တားလိုက်၏။

ငယ်စဉ်ကတည်းက မျက်စိရှေ့တွင် အရွယ်ရောက်လာသော ပိုင်ဦးမောင်သည် လည်း မကြီးစံပယ်၏ မောင်လေးအရင်းလိုပင် အလွန်တူယ်တာမိသည် ။

ပိုင်ဦးမောင်ကလည်း သူတို့ မိသားစုအား မိဘမောင်နှမအရင်းကဲ့သို့ ဆက်ဆံကာ ချစ်ခင်တွယ်တာလျက်ရှိသည် ။

လက်ချောင်းနုလေးများကို လက်သုတ်ပဝါနှင့် သေသေချာချာသုတ်ပြီး အနားရောက်လာသော ဇလပ်ဖြူအား ပိုင်ဦးမောင်လှမ်းကြည့်မိ၏။ ပီတိကလေးစိတ်ကလေးပဲ ..

သို့ရာတွင် လှပသောမျက်လုံးရွဲကြီးနှင့် မျက်ခုံးကောင်းကောင်း ၊ နှာတံချွန်ချွန် .. ပိပြားသောနှုတ်ခမ်းပါးလေးများက ပွင့်အာခါစ နှင်းဆီငုံလေးလို နုပျိုသော အပျိုဖော်ဝင်စအရွယ်ကို ဖုံးဖိ၍ မရနိုင်။

ဪ .. ပျားပိတုန်းတွေ ဝဲပျံ့ကြတော့မှာ ပေါ့ ..

သက်ပြင်းရှည်ကြီး ခိုးချလိုက်မိသည် ။

အာသာသတိနွယ်နီနတ်ပန်းကို စောင့်ရသော ယက္ခဘီလူးအဖို့ နွယ်နီနတ်ပန်း၏ အလှကို ငေးမော၍ ကြည်ရုံသက်သက်ပေပဲလား။

"ပိုင် .. စားလေ ဘာပိုင်နေတာလဲ"

သို့ရာတွင် ဇလပ်၏ အရိပ်သည် လည်း ပိုင်ပါပဲ။

"စားပါတယ်"

"အေးလေ .. စား .. စား ပိုင်ကြိုက်တယ်မဟုတ်လား .. အရိုးထွင်ပြီး သားကို ယူစားဦးလေ .. ဒီမှာ မကြီးပန်းကန်ဘေးပုံထားတာ အရိုးသိပ်မ ပါပါဘူး .. မောင်လေးက အရိုးကြောက်တတ်လို့ ပါ"

မောင်လေးအရင်းကဲ့သို့ အကြင်နာလေသံလေးဖြင့် ဂရုစိုက်ရှာသည်

။

ဇလပ်ဖြူက ဘူးသီးပြုတ်လေးကိုကိုက်ရင်း လှပသောမျက်လုံးလေး ဝေ့လျက် ..

"သူ့မှာ ငိုငံစရာ တွေးစရာရှိပြီလေ"

"ဘာလဲ .. ဘာရှိလို့လဲ"

"အံ့မယ် .. ကောင်မလေးတွေက ကျူရှင်လခပေးတာ ရိုးရိုးမပေးဘူး .. လက်ကိုဆွဲပြီးပေးတယ် .. ပြီးတော့ ညလေးကိုလည်း ယောက်မလို့ ခေါ်တယ် သိလား"

"ဪ .. ဒါ့ကြောင့်ကိုး"

ပိုင်ဦးမောင်ရင်ထဲမှာ ဇလပ်ဖြူဝန်တိုမှုအတွက် ပီတိဖြစ်သွားပြီး ရွန်းလက်သော မျက်လုံးနှင့် လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

"မကြီးစံရေ၊ အင်္ကျီရွေးမလို့ တဲ့ "

"ဪ လာပြီ .. လာပြီ၊ မကြည် ကဲ .. မကြီးနယ်ပြီးပြီနော် ဇွန်းနဲ့ စား ... အရိုးထွင်ပြီးသားလေးတွေရှိတယ် .. ထမင်းကို ကုန်အောင်စား . စကားမများ နဲ့ "

ကပ္ပာကယာမှာ ပြီး ထသွား၏။

"လုပ်ပြီ"

ဇလပ်ဖြူက မကျေမနပ်နှင့်ရေရွတ်လိုက်စဉ် ပိုင်ဦးမောင်က အနား
ကပ်ကာ ..

"ငါ ခွံပေးမယ်လေ"

"အံ့မယ် .. မခွံနဲ့ ၊ နင့်လက်ကမသန့်ဘူး"

"ဘာလို့ မသန့်ရမှာ လဲ .. ခုနကဆပ်ပြာနဲ့
သေသေချာချာဆေးထားပြီးပြီ"

"ဟင့်အင်း .. ကောင်မလေးတွေကိုင်ထားတယ်"

"ဆပ်ပြာနဲ့ ဆေးပြီးပါပြီဆို"

"နင် သိပ်သဘောကျနေတာပဲနော်၊ သွားကြီးကိုဖီးနေတာပဲ"

"မဲ့ပြလို့ ရမလား .. တော်ကြာ ကျူရှင်မတက်တော့ရင် လခနာသွား
မှာ ပေါ့"

ပြီးစိစိနှင့် ပြန်စလိုက်သည် ။

ဒီကောင်မလေးရင်ထဲမှာ ပြောင်းလဲမှုကိုပိုင်ဦးမောင်မယုံရဲစွာဖြင့်
လိုက်နှိုက်ကြည့်နေ၏။

"ရော့ပါဟာ .. ငါမုန့်ခွံပေးတာကို နင်စားနေကျပါ"

"အလုတ်ကြီးကြီးမခွံနဲ့ .. ငါမစားတတ်ပါဘူး"

"အေးပါ .. ပြိတ္တာပါးစပ်လေးက"

"လုပ်ပြီ"

"ဟော .. ဟော .. တောင်းပန်ပါတယ်ဟာ .. ပြိတ္တာပါးစပ်က ထမင်း
တစ်စေ့ကို နှစ်ရက်လောက်စားရတာဟဲ့"

"နင့်ကို ဘယ်သူပြောလဲ"

"စာအုပ်ထဲမှာ လေ၊ ဖတ်ဖူးတာ .. ရော့ စား"

ပါးစပ်ကို ဟပေးရင်းမျက်တောင်လေးမှာ ဖျတ်ခနဲပြုတ်ကျလျက်
ပါးပြင်မှာ နီစွေးစွေးသွေးရောင်လွှမ်း လာလေတော့သည် ။

"ကောင်မလေး .. ရှက်တတ် လာပြီ"

တဖြည်းဖြည်းချင်း ဘီးလိုမ့်ကာ ဘေးမှ ကပ်လိုက်လာသောကြောင့်
ပိုင်ဦးမောင်ခြေလှမ်း တန့်သွား၏။

"ညီလေး .. ဒီရွှေယင်းမာပင်လမ်းထဲ ကားဝင်လို့ ရသလား"

"ဝင်ချင်ဝင်လေ .. ရေကတော့ တစ်ထွာလောက်ပဲရှိတယ်"

"ညီလေးတို့ ရော ဝင်မလို့ လား"

"ဟုတ်ကဲ့"

"ဒါဆို .. အစ်ကိုကားနဲ့ လိုက်ခဲ့ပါလား .. တစ်ခါတည်းခေါ်သွားမယ် .
. ရေမစိုအောင်ပေါ့"

"အာ .. ရ .. ရပါတယ်ဗျာ"

ပိုင်ဦးမောင်က ငြင်းလိုက်ပြီး ဇလပ်ဖြူကိုလှည့်ကြည့်သောအခါ ဇ
လပ်ဖြူက ထီးလေးကွယ်ကာ သူ့နောက်မှာ ပုနေပြီး ကျောကိုကုတ်နေ
၏။

"လာပါ .. မိုးသိပ်ရွာနေရင် အအေးမိနေဦးမယ်၊ ညီမလေးရော .."

"ရ .. ရပါတယ်ဗျာ .. ကျွန်တော်တို့ က ဟိုဘက်လမ်းက လှည့်လာလို့
ရပါတယ် .. အိမ်အပြန်မှာ တမင်ရေဆော့ချင်လို့ ပါ၊ သွားပါအစ်ကို .. ဒီ
လမ်းကရေစီးပေမဲ့ ရွံစရာမရှိပါဘူး .. သဲချည်းပါပဲ၊ ကားမနစ်ပါဘူး"

"ကျေးဇူးပဲညီ .. သွားမယ်နော်"

နှုတ်ဆက်ပြီး တဖြည်းဖြည်းချင်းမောင်းထွက်သွားသောကားကို မဝံ့

မရဲကြည့်၍ ဇလပ်ဖြူ နှုတ်ခမ်းစူမိ၏။

"အဲဒါ ငါ့နောက်ကိုလိုက်လာတဲ့ လူပေါ့"

"ဟုတ်လား .. စောစောကပြောရောပေါ့ .. ငါဆွဲထိုးမှာ ပေါ့"

"နင့်ကျောကိုကုတ်နေတာတောင် လျှာရှည်နေသေးတယ်"

"ဪ ... ဒါလေးများကွာ .. ဒီလိုပဲ လိုက်လျောညီထွေပြောရတာပေါ့

"

"ပြော .. ပြော .. သွားလိုက်ပြီးပြော"

"ဟဲ့ .. ဟဲ့.."

စကားပြောရင်းစိတ်တိုလာသဖြင့် သူ့ကိုတွန်းလွှတ်လိုက်ရာ အရှိန်နှင့်
ရေထဲမှာ တဖွမ်းဖွမ်းနှင့် အပြေးတစ်ပိုင်းလဲကျမည်ကို ထိန်းလိုက်ရင်း

..

"ဟ .. ရေစိုကုန်ပါ့မယ်"

"အိမ်ရောက်ရင် ရေချိုးမှာ ပဲ .. စိုစိုပေါ့"

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် တဖွမ်းဖွမ်းလုပ်ကာ သူ့အနားသို့ပြေး လာလေသ
ည် ။

မိုးတဖွဲဖွဲမှာ နှစ်ယောက်လုံးပျော်ရွှင်စွာဖြင့် ရေဆော့၍ ပြန်လာကြ
သည် ။

သူတို့ ငယ်စဉ်ကတည်းက မိုးတွင်းဆိုလျှင် ရွှေယင်းမာပင်လမ်းက စ
မ်းချောင်းလေးကို ရေစိုစိုဖြတ်ပြီး မိုးရွာလျှင် ရေးစီးတတ်သည် ။

ငယ်စဉ်ကတည်းက သူတို့ ကလေးများ ဆော့ကစားနေကျ ဖြစ်၏။

"ဒီလမ်းကိုမိုးကုန်ရင် ကတ္တရာခင်းတော့မှာ ဆိုတော့ နှမြောစရာကြီးနော်"

"အင်း .. ရေမဆော့ရတော့ဘူးပေါ့"

"လမ်းခင်းတာ သဘောမတူဘူး .. ငွေမထည့်ရင် သူတို့ မခင်းနိုင် တော့ဘူးပေါ့ .. နင့်အဖေကို မထည့်ခိုင်းနဲ့ .. ငါလည်း မေကြည့်ကို မထည့်ခိုင်းဘူး .. တခြားအိမ်တွေကိုလည်း မထည့်နဲ့ လို့ လိုက်ပြောမယ်"

"အရူးမ"

သေသေချာချာထီးကိုတည့်မတ်ပေးလိုက်ရင်း ချစ်စနိုးစလိုက်၏။

"ဟင် .. ငါ့ကိုအရူးမလို့ ပြောပြန်ပြီ သွား"

ဇလပ်က သူမ၏ ခေါက်ထီးကို ရေထဲပစ်ချလိုက်ရာ ထီးမှာ ပွင့်လျက် အနေအထားနှင့် ပက်လက်ကလေးစီးမျောသွားလေသည် ။

"ဟဲ့ .. ဟဲ့ .. အာ .. ဒီကောင်မလေး"

ပိုင်ဦးမောင်က ထီးနောက်ပြေးလိုက်မည်ပြုပြီးမှ ဇလပ်ဖြူမိုးစိုမှာ စိုး၍ ပြန်လှည့် လာပြီး သူ့ထီးကို လှမ်းပေးကာ ..

"နင်တော်တော်ဆိုးတယ် .. ရော့ .. ရော့ ငါ့ထီးကိုယူ .. တော်ကြာနာ စေးနေရင် မေမေကြည်ဆူလိမ့်မယ်"

သူ့ထီးကိုလှမ်းပေးပြီး ဇလပ်ဖြူထီးနောက်သို့ ပြေးလိုက်သွား၏။

ထီးလေးမှာ ရေစီးအတိုင်းမျော၍ အတော်ဝေးဝေးကို ရောက်သွား သဖြင့် အပြေးအလွှားလိုက်ဆယ်နေရသည် ။

ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် ရေထဲမှာ ဆော့ကစားနေကြသော ကလေးများ က တပျော်တပါးနှင့် ထီးကလေးကိုဖမ်းပေးကြသည် ။

ပိုင်ဦးမောင်လက်ထဲ ထီးရောက်သွားသောအခါ ပိုင်ဦးမောင်ကထီးကိုယူကာဆောင်း၍ ဇလပ်ဖြူထဲသို့ ပြန်လှည့်လာနေစဉ် ..

ဇလပ်ဖြူက ရယ်မောလျက် ပိုင်ဦးမောင်၏ ထီးနက်ကိုပင် ပက်လက်လှန်၍ မျှောချ လိုက်လေတော့သည်။ ။

"ပိုင်ရေ .. ဒီတစ်လက်လည်း ဆယ်လိုက်ဦး"

"ဟာ .. ဒီကောင်မလေးကွာ .. မိုးစိုကုန်ပြီ .. ငါမေမေကြည်နဲ့ တိုင်ပြောမယ်"

"တိုင် .. တိုင် တိုင်တွေအများကြီးရှိတယ်၊ သွားတိုင် .. မေမေကြည်က မဆူသေးဘူး"

"အေး .. ဖျားလို့ ကျောင်းပျက်ရင် ဒီနှစ်လည်း ထိုင်နေရဦးမယ်"

ထိုစကားက ဇလပ်ဖြူ၏ နှလုံးသားကို ထိမှန်သွားဟန်ဖြင့် ငေးငိုင်သွား၏။

မနှစ်ကနေမကောင်း၍ စာမေးပွဲမဖြေနိုင်ဘဲ ကျကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ ။

"အလကားပါလပ်ရယ် .. နင်ဖျားရင် စာမကျက်နိုင်မှာ စိုးလို့ ငါကပြောတာပါ .. ခုကတည်းက စာကိုများများကျက်ထားရမယ် .. ဒါမှ စာမေးပွဲနီးတော့ စာတွေကျေပြီး မကြည့်ဘဲနေလို့ ရတာပေါ့.. ဒီနှစ်မှာ စာမေးပွဲဖြေခါနီးကို ပြည့်ပြည့်ဝဝ အနားယူပြီး အေးအေးဆေးဆေးဖြေပေါ့"

အရိပ်လိုကြည့်နေသောကြောင့်မျက်နှာလေးညှိုးကျသွားသည် နှင့်ချက်ချင်းအားပေးလိုက်၏။

"နင်နဲ့ အတူတူ ငါစာလိုက်ကျက်ပေးမယ်နော် .. ဘာမှ မစိုးရိမ်နဲ့ .. န

င်နေကောင်းအောင်သာနေ .. နင့်ကျန်းမာရေးကိုဂရုစိုက် .. စာအတွက် ကတော့ ငါ့တာဝန်ထားလိုက်"

ထီးလေးကိုမိုးပေးပြီး တယုတယစကားနှင့် နှစ်သိမ့်လိုက်၏။ သူ့ထီး ကိုမဆောင်းတော့ဘဲ ပိတ်ကာချိုင်းကြားညှပ်ပြီး ဇလပ်ဖြူကိုသာ ထီးမိုး ပေးလိုက်၏။

ဇလပ်ဖြူ၏ အပျော်စိတ်များ လွင့်စဉ်ပျောက်ကွယ်သွားပြီး ငေးဝိုင်းဝိုင်း ဖြစ်သွားသည် ကို ကြည့်ကာ ပြောမိသည့်သူပါးစပ်ကို အပြစ်တင်ရင်း ဘယ်လိုပြန်ချော့ရမည်မသိဖြစ်နေ၏။

"လပ်"

မထူးဘဲ ခေါင်းငုံ့နေ၏။

"နင် အဲဒီလိုနေနေတာ ငါမနေတတ်ဘူး .. နင်ငါ့ကိုစိတ်ဆိုးသွား လား"

အိမ်နားရောက်ခါနီးပြီမို့ ဇလပ်ဖြူနှင့်ပိုင်ဦးမောင်တို့ ၏ ခြေလှမ်းများ တဖြည်းဖြည်းလေးလံ၍ သွား၏။

"နင် အိမ်ရောက်ရင် မိုးရေတွေကုန်အောင် ခေါင်းကနေလောင်းချိုး လိုက်နော် .. နင်စိတ်ဆိုးသွားရင် ငါထမင်းလိုက်မစားတော့ပါဘူး"

အညှာကိုကိုင်လှုပ်လိုက်သောအခါမှ ဆတ်ခနဲဖြစ်သွားပြီး ..

"ပြန်လာနော် .. ပြန်မလာရင် အသိပဲ"

"နင်စကားပြောပြီလား"

"ငါထမင်းစားစောင့်နေမှာ "

"ငါ မစားချင်တော့ဘူးဟာ"

"အဲဒါဆို ငါ့ကိုတစ်သက်လုံးမခေါ်နဲ့ တော့"

ခြံဝင်းတံခါးကိုတွန်းဖွင့်ဝင်သွားသော ဇလပ်ဖြူ၏
နောက်ကျောကိုကြည့်ကာ သက်ပြင်းမောကြီး ချလိုက်မိသည်

ထို့နောက်မျက်စောင်းထိုးမှ သူ့အိမ်ဆီသို့ ပြန်လာရင်း ..

အက်စ်အီးကားအဖြူလေးပေါ်မှ လူအကြောင်းကို ဦးနှောက်ပျက်
အောင် စဉ်းစားမိလိုက်သည်။

သူ၏ မျက်လုံးများက ဇလပ်ဖြူအား ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်နေချင်သည့်မျှ
က်လုံး၊ ရွန်းလက်တောင်ပလျက် တစ်မုံစိမ့်စိုက်ကြည့်နေသည်။

သူ ဘယ်သူလဲ .. အနီးအနားပတ်ဝန်းကျင်ကလား၊ မဖြစ်နိုင်။ မနေ့
ကလည်း ကားနဲ့ လိုက်လာခဲ့တာပဲ။

ဒီနေ့လည်း ဒီနားမှာ တရစ်ဝဲဝဲနဲ့ ..

မောလိုက်တဲ့ ပန်းငုံလေးရယ် ..

ကိုယ်တောင်မခူးရက်လို့ အရိပ်တကြည့်ကြည့်လုပ်နေတာ .. အခု
တော့ ချူချင်သူတွေ ဝိုင်းနေပြီလား ..

"အခုတလော ငါ့ရဲ့ အောက်မျက်ခမ်းတွေ လှုပ်လှုပ်နေတာကို ငါမ
နေတတ်ဘူး .. အဲဒီလူက ငါ့နောက်ကို တကောက်ကောက်လိုက်နေတ
ယ် .. နင်နဲ့ လည်း ခဏခဏစကားများ တယ်ဟာ .. မကောင်းဘူး"

ပါးစပ်မှ တတွတ်တွတ်ရေရွတ်ရင်းက ခြေထောက်ကိုတဖုံးတဖုံးဆော

ငုံကာ ..

"ဖွ .. ဖွ .. ဖွ လွဲပါစေ ဖယ်ပါစေ"

"ဘာလုပ်တာလဲဟ"

"နီမိတ်ဆိုးတွေပျောက်အောင်ပေါ့ဟာ .. ပြီးတော့ မျက်ရည်မကျရအောင်လို့ လေ"

"ဒါဆို နင့်ကိုငါရိုက်မယ် .. နင်ငိုလိုက်ပေါ့ဟာ"

"နင် တကယ်စိတ်ဆိုးပြီး ရိုက်မှာ လား"

"အေးပေါ့"

"ငါ့မှာ ဘာအပြစ်မှ မရှိဘဲ စိတ်ဆိုးဟန်ဆောင်ပြီး ရိုက်ရင် ငါကလည်း ဟန်ဆောင်ပြီးငိုရင် ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲဟာ .. ငါစိတ်ဆင်းရဲပြီး ငိုမှ .."

"ဒါလည်း ဟုတ်သားပဲ"

ဇလပ်ဖြူ၏ အယူသည်းမှုကြောင့် ပိုင်ဦးမောင် မကြာခဏ ဦးနှောက်ခြောက်ရသည် ။

အသားလှုပ်သည် ကို သွေးသားကြောင့်လှုပ်တာပါဟာဟု နှစ်သိမ့်၍ မရပေ။

"ကဲ .. နင့်ပြဿနာကိုနောက်မှ စဉ်းစားပေးမယ်သိလား .. အခုလောလောဆယ် .. ငါဒီကကျောင်းလခတွေကို ပြီးအောင်စာရင်းချုပ်လိုက်ဦးမယ် .. နင်ငြိမ်ငြိမ်နေပေးဦး.."

ခါတိုင်းလို "ဗိုက်ဆာတယ် အိမ်ပြန်ချင်ပြီ မြန်မြန်လုပ်" ဟု ပင် ဂျီမကျတော့ဘဲ သူ့စကားကို ငြိမ်သက်စွာနားထောင်ပြီး ဟိုလိုလိုဒီလိုလိုနှင့်

သူ့အနားမှ ဖယ်ခွာလိုက်၏။

ဇလပ်ဖြူက ပြတင်းပေါက်ဘက်သို့ လျှောက်သွားသဖြင့် သူရင်ထိတ်သွား၏။

သုံးရက်ဆက်လာနေသော ကားပိုင်ရှင်ကို မျှော်နေတာလား ..

သို့ရာတွင် သူထင်သလိုမဟုတ်ဘဲ ပြတင်းတံခါးကိုသာ ပိတ်လိုက်၏။

။

သက်ပြင်းလေး တိုးတိုးချလိုက်မိသည် ။ စိတ်ဖြောင့်ဖြောင့်ဂဏန်းပေါင်းစက်ကိုနှိပ်ကာ ပေါင်းပြီး ငွေများကိုရေတွက်နေ၏။

ဇလပ်ဖြူက ပြတင်းတံခါးသုံးချပ်ကိုပိတ်ပြီး ကျောင်းခန်းကို တံမြက်စည်း လှည်းပေးနေသည် ။

အလွန်သိမ်မွေ့၍ လိမ္မာရေးခြားရှိသော မိန်းကလေး ဖြစ်၏။ ခေတ်မိန်းကလေးများ နှင့်မတူဘဲ အေးအေးချမ်းချမ်းနှင့် သိမ်သိမ်မွေ့မွေ့ပင် နေတတ်သူဖြစ်သည် ။

ထို့အပြင် အိမ်မှာ အလိုလိုက်ခြင်းခံရသော်လည်း ဆိုးနွဲ့၍ မနေဘဲ သူနိုင်သည့်ဝန်ကို ကူညီလုပ်ကိုင်ပေးတတ်သဖြင့် အစ်မကြီးနှစ်ယောက်နှင့် မိခင်မှာ ငုံ့ထားမတတ်ချစ်ကြသည် ။

ပိုင်ဦးမောင်ကလည်း ဒီကောင်မလေးကို သိပ်ချစ်သည် ။

"ဖြူဖြူလေး၊ ဖုန်တွေနှာခေါင်းထဲဝင်ကုန်မယ်၊ မလှည်းပါနဲ့ ကွာ"

"ဒီအတိုင်းထိုင်နေရတာ ပျင်းလို့ ပါ ရပါတယ်၊ အုပ်ပြီးလှည်းမှာ ပေါ့

။

"ဒါဆို တံခါးတွေဖွင့်ပြီး လှည်းရောပေါ့"

"မိုးတွေအုံ့လာရင် မိုးပက်မှာ စိုးလို့ "

"တစ်ပေါက်တော့ဖွင့်ထားလိုက် ညလေး .. ဖုန်တွေသိပ်များ နေမယ် "

"ဟုတ် "

တစ်ခါတစ်ရံ သူ့စကားအား နားထောင်တတ်၏။ တံခါးပေါက်နှစ်ပေါက် ပြန်ဖွင့်လိုက်သည် ။

ပြီးတော့ တံမြက်စည်းထပ်လှည်း၏။

"နေကြာစေ့အခွံတွေ၊ ဆီးထုပ်အခွံတွေချထားတာ ကလေးတွေကျ နေတာပဲ .. ပွနေတာပဲ ... အမှိုက်ပုံးပေးထားတာ ဘယ်သူမှ မထည့်ကြဘူးကွာ"

ပါးစပ်က ပွစိပွစိအပြစ်တင်ကာ တံမြက်စည်းလှည်းနေ၏။

ပိုင်ဦးမောင်မပြောတော့။ ပြောရင်လည်း ရမှာ မဟုတ်သဖြင့် စာရင်းသာ မြန်မြန်ပေါင်းနေသည် ။ ပြီးတော့ ဇလပ်ဖြစ်စေချင်တာကို အမြန်ပြီးအောင် ဝိုင်းလုပ်ပေးမည်။

လှေကားထစ်များ ပေါ်တက်လာသော တိုးဖွဖွခြေသံကြားလိုက်ရ၏။

ပြတင်းပေါက်တံခါးထပ်ဖွင့်ခိုင်းလိုက်ခြင်းကို သူမှားမှန်းသိသွား၏။

"ကျူရှင်အပ်ချင်လို့ ပါ"

ရုတ်တရက်စကားကြောင့် ပိုင်ဦးမောင်လန့်သွား၏။ ဇလပ်ဖြူက လှမ်းကြည့်ပြီး မျက်နှာလေးဖွေးသွားကာ ကျောခိုင်း၍ မသိဟန်ဆောင်လိုက်သည် ။

"ထိုင်လေ အစ်ကို"

ပိုင်ဦးမောင်ကလည်း ထိုသူကိုသိလျက်နှင့် မသိဟန်ဆောင်လိုက်၏။

မသိဘဲနေမလား .. နှစ်ရက်ရှိပြီ .. သူတို့ နောက်ကို ကားနှင့်လိုက်နေသူ ..

ထိုင်ခုံမှာ ဝင်သာထိုင်လိုက်သည် ။ မျက်လုံးများက ဇလပ်ထံမှ မခွာ။
သိပ်ကိုလွန်လွန်းနေ၏။

"ဘယ်သူ့ကို အပ်မှာ လဲအစ်ကို"

အမေးကိုမကြားဘဲ ဇလပ်ကိုငေးကြည့်နေသဖြင့် အသည်းယားစွာဖြင့် မျက်နှာကြီးကို လက်သီးဖြင့်ထိုးလိုက်ချင်သည် ။

"အစ်ကို .. ဘယ်သူ့ကို အပ်မှာ လဲ"

ထပ်မေးလိုက်မှ လှုပ်ရှားသွား၏။

"ဪ .. အစ်ကို အစ်ကိုညီမလေးကိုပါ"

အထစ်ထစ်အငေါ့ငေါ့နှင့် ပါးစပ်ထဲတွေ့ရာကိုပြောလိုက်ဟန်တူသည် ။

ကျောင်းသားလက်ခံစာအုပ်ကိုဖွင့်ကာ မြန်မြန်စာရင်းရှင်းရန်အတွက် ..

"နာမည်ဘယ်လိုခေါ်လဲ"

"ဟင်"

"နာမည်လေ .. ကျောင်းသားအပ်မလို့ ဆို၊ ဝင်ကြေးက နှစ်ထောင် .. ကျောင်းလခက တစ်ဘာသာကိုတစ်ထောင် .. ဘာသာစုံယူရင် ငါးထောင်ပါ"

"ဘာသာစုံယူမယ် .. ဒါနဲ့ ညီလေးက ဒီမှာ ကျောင်းသားလား စာရေးလား"

မလိုအပ်သောအကြောင်းမေးလိုက်၏။

"ကျောင်းသားစာရေးပေါ့"

"ဪ .. ဟိုညီမလေးနဲ့ မောင်နှမလား"

"ဘင်္ဂလားမောင်နှမ"

တမင်ရွံ့ပြောလိုက်သဖြင့် ထိုလူမျက်နှာအနည်းငယ်ရဲသွား၏။

"ဪ .. အဲဒီညီမလေးက ကိုယ့်ညီမလေးနဲ့ သိပ်တူတာပဲကွာ .. ဒါကြောင့် စိတ်ဝင်စားလို့ ပါ .. ဒီကညီမလေးနာမည်က ဘယ်လိုခေါ်လဲ"

"နာမည်တူ လူတူမရှားပေါ့ .. အစ်ကိုညီမနာမည် ဘယ်လိုခေါ်လဲ"

"ဇလပ်ဖြူ"

"ဟင်"

ရုတ်တရက်အံ့အားသင့်သွား၏။ ပုံပြင်ဆန်ဆန်ဖန်တီးလိုက်တာပဲလား .. ဇလပ်နာမည် ဘယ်လိုလုပ်သိသွားလဲ။

နာမည်ရောလူရောတူတဲ့ ညီမ .. သူ့ထံမှာ တကယ်ပဲရှိတာလား ..

မရှိနိုင် .. ဒီလောက်ကြီးမတိုက်ဆိုင်နိုင်။

"အံ့ဩသွားသလား .. အစ်ကိုမှာ ဓာတ်ပုံပါတယ် .. ညီလေးယုံအောင် ပြမယ်နော် .. ဪ .. အစ်ကိုငွေသွင်းလိုက်မယ်နော်"

အံ့အားသင့်၍ ကြက်သေသေသွားသော သူ့ရှေ့မှာ ငွေခုနစ်ထောင်ချပြီး သူ့ကိုပို၍ အံ့အားသင့်သွားအောင် ဓာတ်ပုံလေးပြ

လိုက်၏။

"ဒီမှာ လေ၊ ညီလေး မယုံရင်ကြည့်"

သေချာစွာ ပလတ်စတစ်အကြည်လောင်းထားသော ဓာတ်ပုံကိုကြည့်ကာ သူပို၍ အံ့အားသင့်သွား၏။

"ဒါ .. လပ်ရှစ်တန်းအောင်တုန်းက ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်ရိုက်ပေးတဲ့ ဓာတ်ပုံပဲဗျ .. ခင်ဗျား ဘယ်ကရလဲ"

သူဒေါသထွက်သွား၍ အော်မေးလိုက်၏။ ရင်ထဲမှာ စိုးထိတ်ပူလောင်သွားသည် ။

"ညီ၊ ဘယ်လိုပဲရရ .. ကိုယ့်ကိုမမေးပါနဲ့ .. ကိုယ့်အသက်နှစ်ဆယ့်ငါးနှစ်ရှိပါပြီ .. ကိုယ်နိုင်ငံခြားသင်္ဘောကပြန်လာတာ တစ်လကျော်ပဲရှိပါသေးတယ် .. ဇလပ်ဖြူကို မြင်မြင်ချင်းစွဲလမ်းစိတ်ဖြစ်မိပါတယ် .. သူ့လိုအေးချမ်းပြီး ဖြူစင်တဲ့ မိန်းကလေးကို ဒီတစ်ခါပဲမြင်ဖူးပြီး မြတ်နိုးလွန်းလို့ ပါ .. ကိုယ့်ကိုကူညီပါကွာ .."

သူက တိုးတိတ်စွာပြောလိုက်၏။

"ခင်ဗျား .. ခင်ဗျား ဘာတွေပြောနေတာလဲဗျ .. ဒီကောင်မလေးက ကလေးပဲရှိသေးတာ"

ဒေါသသံနှင့်ပြန်ပြောလိုက်သောအခါ သူ့ရောကိုယ်ပါ ဇလပ်ဖြူကို လှမ်းကြည့်မိသည် ။

ဇလပ်ဖြူက မျက်လုံးအဝိုင်းသားနှင့် သူတို့ နှစ်ဦးအား လှမ်းကြည့်နေ၏။

ရုတ်တရက် ဘာစကားမျှမဆိုကြဘဲ ဇလပ်ကိုငေးကြည့်နေကြသည်

။ ပြီးမှ သူက သက်ပြင်းချကာ ..

"ညီ .. ကိုယ်က ဒီအသက်အရွယ်အထိ ဘယ်မိန်းကလေးမှ စိတ်မဝင်စားခဲ့ဘူး .. ဇလပ်ဖြူကိုတွေ့မှ ကိုယ့်ဘဝပြီးပြည့်စုံသွားသလိုပဲ .."

"မဖြစ်နိုင်ဘူး.. လုံးဝမဖြစ်နိုင်ဘူး"

မြတ်နိုးသောပစ္စည်းကို တောင်းရမ်းခြင်းခံလိုက်ရသဖြင့် အလွန်စိတ်တိုသွားပြီး တရှူးရှူး တရှဲ့ရှဲ့ဖြစ်သွား၏။

ဇလပ်ဖြူက သူတို့ နှစ်ဦးကိုကြည့်ကာ ထိတ်လန့်နေဟန်ဖြင့် ရှေ့ဆုံးတန်းသို့ရောက်အောင် တိုးသွားနေသည် ကိုတွေ့ရသောအခါ သတိဝင်သွားပြီး ..

"ကျေးဇူးပြုပြီး ခင်ဗျားပြန်ပါတော့ဗျာ .. သူ့မှာ မိဘရှိတယ် ခင်ဗျား သွားတွေ့ပါ .. အခုတော့ ဇလပ်က ငယ်လွန်းပါတယ် .. အသက်ဆယ့်ရှစ်နှစ်တောင်မပြည့်သေးတဲ့ ကလေးသာသာမိန်းကလေး တစ်ယောက်ကို မသမာတဲ့ စိတ်နဲ့ မနှောင့်ယှက်သင့်ပါဘူး"

"သူ့အသက်က ဇူလိုင်လက ဆယ့်ရှစ်နှစ်ပြည့်သွားပြီပဲလေ"

"ဟင်"

ပို၍ အံ့အားသင့်သွားပြီး ဘာစကားမျှမပြောနိုင်ဘဲ ငေးကြောင်သွားမိသည် ။

သူက အောင်သောဟန်ဖြင့် ပြုံးလိုက်ရင်း ..

"ဆယ်တန်းကို ဒုတိယအကြိမ်ဖြေမလို့ ကြိုးစားနေတယ်မဟုတ်လား .. မင်းက သူ့ရဲ့ ငယ်သူငယ်ချင်းဆိုတာကိုလည်း ကိုယ်စုံစမ်းပြီးပါပြီ"

ပိုင်ဦးမောင် ဘာပြောရမှန်းမသိ။ တုန်လှုပ်သွားလေသည် ။

သူက လက်ဖျောက်တစ်ချက်တီး၍ ထရပ်ရင်း ..

"ညီလေးမှတ်ထားဖို့ က ကိုယ့်ဘဝမှာ ကိုယ်လိုချင်တာကို ရအောင် ယူတတ်တဲ့ ဇွဲနဲ့ စိတ်ဓာတ်က သိပ်ပြင်းထန်တယ်ဆိုတာကိုပေါ့ မရရအောင် ကိုယ်ယူတတ်တယ်လေ .. သဘောပေါက်တယ်နော် .. အဲဒါကိုမှတ်ထားလိုက်ပေါ့"
